

Respecte al particular, consulti els diccionaris Ortogràfic de l'Institut d'Estudis Catalans, El Català-Castellà d'En Rovira i Virgili, i de passada les Converses filològiques d'en P. Fabra, que per aquets assumptes son el nostre Evangeli. Hi trovarà cua amb tots els pels i senyals, de qua no'n trovarà ni rastre.

Amb nosaltres no s'hi guihi. Miri are fa dos nombres ens va sortir qua, al nombre passat cua, i no tindria res d'estrany que'n aquest ens sortís q-a.

Li explicarem perquè no pateixi i perquè el seu nom ens ha sigut simpatitzat.

Nosaltres, a las paraules (es un do de la imaginació) quan anem depressa qu'es casi sempre, més que la Orto hi veiem el grafic. Per exemple: Que se'ns presenta enlaire, cua. Que la veiem entre camas com sol dir-se, qua. Que convé anar depressa q-a. La q sola ja te la ventatge de dur-ne i pronunciarne més de mitja. No tens mes que afegir-hi una sencilla a per quedar-te una cua que no hi ha mes que mirar.

I si are en mostra d'agrahiment no'ns envia una dotzena de sotscripcions, no'ns consulti res mes, ni que sian caps i cuas.

EL SIMBOL

Costums vilatanes

Les caramelles

En Busquets i Punset té publicada en aquestes planes una descripció plena de vida dels caramellaires del Roser. Per això no cal que ns esforçem en reseñar. Pro ademés dels del Roser, els més importants que diríem, surten multitud de colles; algunes al disabte van per pagés i al diumenge per la vila. Altres surten la nit del dissabte. Finalment tota una currua formada per noiets canten no més el matí del diumenge. Les colles van de casa en casa cantant corrandes i cançons alusives a la festa.

Un dels camallés porta la pane-

ra, un cistellet guarnit posat dalt d'un pal; a vegades algú de la colla porta un ferrets i altre un pandero.

Cal dir que les cançons s'han desnaturalitzat força i a voltes poques, s'en canten que ni catalanes són. En les colles de pagesos que surten durant la nit s'hi trobarien corrandes ben formoses que un corrandista moltes vegades contractat per la colla els hi ensenya.

La vídua pobre

Com diu el títol, quan mor un treballador parcer i aquest és casat, es reuneixen tots els treballadors del poble i de franc, fanguen, seguen i conreuen les terres de la vidua durant el temps que ho necessita, de vegades dos i tres anys. Sol ser costum i an aquest fi la vidua fa un esforç de portar-los el vi a la treballada, únic donatiu de la vidua pobre. I si tan pobre és, un dels treballadors es cuida de passar a les tavernes a captar el vi.

LLIBRE VELL

Moviment de forasters

Tenim el gust de donar compte de les arribades de D. Miquel Palou i Planells (Mollet del Vallès); D. Francisco Feliu; D. Sebastià Oller; D. Joan Cunill; Don Salvador Blanxart; D. Joan Moncaña Riera; D.ª Elisa Montané de Fortuny; D. Josep Serrat Izquierdo; D. Octavi Brouix; D. Frédéric Delclaux; D. Onés J. Tauler; l'on Joan Francisco Sanchez Garcia; D. Ignaci M.ª Esteban; Don Guillem A. Tell Lafont; D. J. Seguí Mir, Pvre. (Palma de Mallorca); D. Bartomeu Roca; D. Santiago Julià Bernet; D.ª Adela Puig Vda. Maurici Solá (Manresa); D. Julià Castelló; D. Lluís Camps i Sra.; D. Pere Pompido i familia; D. J. Santamaria i familia; D. Ramón Castells Carner (Zaragoza); D. Avelí Guiteras (Castelló); D.ª Otila Urgell de Soler i familia (Vilanova); D. Josep Soler Suau i

familia (Vilanova i Geltrú); Don Adolf G. Abrines Giol i familia; D. Pere Roca Estrada; Don Pere Tutosaus.

El Tango

Parodia de *La Sardana*
d'En Maragall

I

Es el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aquí es van ballant;
és la insípida dança que afronta
qu'estira i arronça i va giravoltant.

Ja s'agafen fent molt mala fila;
la ma per l'esquena ell li va passejant
i ella va bellugant-la tranquila
com si alguna pussa l'estés molestant.

Marquen un punt; es colltorcen de
[prompte,
llur moviment amb el ritme nos conta;
no saben on van;
que és el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aquí es van
[ballant.

II

Donçarins d'acadèmia fan via
en llocs on rumbegen gracia que no fan,
i amb estranys compassos d'insana
[armonia,
una ma passeja com quelcom cercant

Propagant una dança gens culta
semblen putxinel·lis, quan van
[tanguellant,
i alçant la cama, el cas no s'oculta
d'imitar els gossos quan un pipí fan.

Moltes voltes fins ni's dona conta
que a la nostra terra amb el seu gest
[afronta.

Perxò vaig cantant
que és el tango la dança mes tonta
de totes les dances que aquí es van
[ballant.

J. ASMARATS

